

Arrest

nr. 114 620 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Pashtou van etnische origine en heeft u de Afghaanse nationaliteit. U bent twintig jaar geleden geboren in het dorp Tizin, in het district Surobi, in de provincie Kabul. U woonde er met uw ouders, broer, zus, oom langs vaders zijde, zijn vrouw en zijn twee zonen. U ging naar school van uw 12 tot uw 18 jaar. U werkte niet in loondienst, maar hielp thuis met wat er diende te gebeuren. U woonde in Tizin van uw geboorte tot twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw vader, oom langs vaders zijde en zijn twee zonen waren bij de Taliban. Uw vader en oom waren betrokken bij de ontvoering van zeven en het verwonden van één van de personen die een weg aanlegden in uw district ongeveer zes jaar geleden. Uw vader en twee neven kwamen om bij een gevecht tussen de Taliban en het Franse leger bij Uzbin ongeveer 3,5 jaar geleden. Eerst werden

25 Fransen door de Taliban vermoord en één ontvoerd, die tevens onthoofd werd. Daarna werd die regio gebombardeerd en kwamen uw neven en uw vader om. Uw oom was op dat moment ook aanwezig, maar overleefde dit bombardement.

Sinds de dood van uw vader en neven kwam uw oom langs vaders zijde u geregeld vragen om de Taliban te vervoegen en een zelfmoordaanslag te plegen. Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan dreigde uw oom voor het eerst dat hij u zou vermoorden wanneer u geen gehoor zou geven aan zijn verzoek. Uw moeder zei hem dat u ziek was en dat ze u naar het ziekenhuis in Surobi zou brengen. In werkelijkheid bracht ze u naar haar broer, R.(...) K.(...), in Surobi, alwaar u twee dagen verbleef terwijl deze uw vertrek uit Afghanistan regelde. Hij regelde uw reis naar België.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland en Italië. Op 26 november 2012 kwam u aan in België en de volgende dag vroeg u asiel aan. U was ongeveer drie maanden onderweg van Afghanistan naar België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw oom langs vaders zijde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara opgemaakt op 13/01/1389 (= 04/04/2010), een brief over uw problemen opgemaakt op 23/04/1391 (= 13/07/2012) en een attest van uw school van het studiejaar 1389 (= 2010-2011).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk heeft gemaakt. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat u de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden tot uw vlucht uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering te zijn opgegroeid in een familie van Talibanstrijders en daardoor ook te zijn voorbestemd om de Taliban te vervoegen.

Zo valt het gedrag van uw vader moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn bedoeling u voor te bereiden op een loopbaan bij de Taliban. Zijn voorbereiding van u zou beperkt gebleven zijn tot wat propagandapraatjes over de Taliban en het geven van de raad religieuze lessen te gaan volgen en geen Engels te leren (CGVS, p. 11). Hij had er klaarblijkelijk geen problemen mee dat u deze raad in de wind sloeg en gewoon naar het regulier onderwijs ging (CGVS, p. 5). Verder vond uw vader dat u voor een gevechtsopleiding moest wachten tot u 20 of 25 jaar was, slechts dan zou u daar fysiek klaar voor zijn (CGVS, p. 12). Moest uw vader werkelijk de intentie hebben gehad van u een Talibanstrijder te maken kan men zich moeilijk voorstellen dat hij u niet een opleiding in een madrasa met de juiste ideologische oriëntatie zou doen volgen en dat hij zou vinden dat u voor een gevechtsopleiding diende te wachten tot u 20 à 25 jaar oud was. U spreekt zichzelf hierover ook nog tegen door in strijd met uw eerdere verklaringen te zeggen dat uw vader u zelf reeds vroeg de Taliban te vervoegen. Gezien hij volgens uw verklaringen 3,5 jaar geleden stierf, moet dit reeds hiervoor geweest zijn. U was ten tijde van uw gehoor, volgens uw verklaringen, twintig jaar oud. Dit betekent dat u jonger dan 16,5 jaar oud moet zijn geweest toen uw oom en uw vader u reeds vroegen de Taliban te vervoegen (CGVS, p. 14). Dat strookt niet met de verklaringen als zou uw vader u slechts vanaf uw 20 à 25 jaar oud genoeg schatten hiervoor (gehoor CGVS p.12). Deze tegenstrijdige verklaringen omtrent het moment waarop uw vader en oom uw klaar vonden en vroegen om de Taliban te vervoegen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het feit dat uw oom en uw vader u zouden gerekruteerd hebben voor de Taliban.

Ook de manier waarop u stelt dat uw oom u wou rekruteren voor een zelfmoordaanslag komt niet geloofwaardig over. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het plegen van een zelfmoordaanslag een sterke (religieuze) overtuiging vergt, voorafgegaan door vaak jarenlange indoctrinatie en training (EASO-Recruitment: p. 34-35). Dat dit element niet aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, roept ernstige vragen op. Uw verklaarde dat uw oom u wou rekruteren door u maandelijks, wanneer hij bij u thuis kwam, te komen vragen om de Taliban te vervoegen en een zelfmoordaanslag te plegen (gehoor CGVS, p. 10). Dit strookt helemaal niet met de beschikbare informatie en doet afbreuk aan de plausibiliteit en de geloofwaardigheid van uw relaas als zou u door uw oom gerekruteerd zijn om lid te worden van en een zelfmoordaanslag te plegen voor de Taliban. In uw geval is er immers geenszins sprake van jarenlange indoctrinatie en training.

Uw bewering uiteindelijk te hebben besloten Afghanistan te verlaten omdat uw oom u bedreigd zou hebben met de dood indien u geen zelfmoordaanslag zou uitvoeren komt nogal vreemd over. Ten eerste beweerde u dat uw oom u de laatste keer dat hij u kwam vragen de Taliban te vervoegen met de dood bedreigde. Hij zei dat hij u de volgende keer zou vermoorden indien u zijn eis niet zou inwilligen (gehoor CGVS, p.14 & 18). Het is echter vreemd dat wanneer uw oom u al gedurende een hele periode maandelijks zou komen vragen zijn de Taliban te vervoegen, dat hij u dan plots een ultimatum zou stellen, waarbij hij u duidelijk zou zeggen dat hij u de volgende keer zou vermoorden en dan

opstapt, waardoor hij u een ontsnappingsmogelijkheid geeft (gehoor CGVS, p. 10 & 14). Ook is het vreemd dat hij u enerzijds zou verplichten een zelfmoordaanslag te plegen en anders zou dreigen u te zullen vermoorden als u dit niet zou doen. Bij beide incidenten zou u immers het leven laten.

Hierbij dient overigens opgemerkt te worden dat het in de Afghaanse context bevreemdend en erg weinig waarschijnlijk is dat uw moeder uw oom zou kunnen tegenhouden wanneer hij u kwam rekruteren. U was immers een volwassen man op dat moment en het is weinig plausibel dat uw oom zich zou laten tegenhouden door een vrouw die zou beslissen over het al dan niet toetreden tot de taliban in naam van een volwassen man.

De cumulatie van dergelijke weinig geloofwaardige en bedrieglijke verklaringen over uw problemen met de taliban ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde asielmotief.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara ondersteunt enkel uw eigen identiteit. Het attest van uw school toont uw scholingsverleden aan. Geen van deze zaken wordt hier betwist. De brief aangaande uw problemen heeft een gesolliciteerd karakter en kan niet opwegen tegen de gedane vaststellingen inzake uw geloofwaardigheid. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde. Dergelijke documenten zijn derhalve enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Surobi, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder zware gevolgen voor burgerbevolking. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. Sporadisch ontploffen IED's op de toegangswegen naar Kabul. Meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Bovendien zijn deze IED's meestal van het type RCIED of magnetische IED. Dit wijst erop dat AOG's burgers tracht te sparen van dit geweld. Toch is dit geen zekerheid: in juni veroorzaken twee RCIED's in het district Musayi twee burgerdoden. In augustus mist een RCIED in het district Paghman zijn doel (een wagen met personeel van het ministerie van defensie) en raakt een bus: daarbij komen acht mensen om, waaronder toevallig één soldaat. Geenszins kan echter besloten worden dat er in het district Surobi een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surobi van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Kalakan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en stelt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Ook voert hij de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en stelt hij dat het argument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat AOG's burgers zouden trachten te sparen niet ernstig is. Het is voor verzoeker overduidelijk dat zijn veiligheid in zijn regio van afkomst momenteel niet gegarandeerd is.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielaanvraag.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering te zijn opgegroeid in een familie van talibanstrijders en daardoor ook te zijn voorbestemd om de taliban te vervoegen.

De Raad stelt vast dat het gedrag van verzoekers vader bezwaarlijk in overeenstemming te brengen is met zijn bedoeling verzoeker voor te bereiden op een loopbaan bij de taliban. Zo zou hij verzoeker voor zijn dood al gevraagd hebben om mee te vechten met de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Ook verklaarde verzoeker dat zijn vader in een gevecht was met de overheid en hij hem ook al had bedreigd voor het geval verzoeker "naar de autoriteiten zou gaan" en desgevallend zou straffen of vermoorden (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Aangezien verzoekers vader voor zijn zoon effectief een toekomst zag bij de taliban, is het niet aannemelijk dat de voorbereiding van verzoeker beperkt zou gebleven zijn tot wat propagandapraatjes over de taliban en het geven van de raad om religieuze lessen te gaan volgen en geen Engels te leren (stuk 5, gehoorverslag, p. 11), te meer verzoeker verklaarde dat zijn vader religieuze zaken studeerde en mullah was (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). In het licht van deze verklaringen en het profiel van zijn vader is het evenmin aannemelijk dat deze verzoeker naar een gewone school liet gaan en geen druk zet achter het volgen van religieuze lessen. Verder geeft verzoeker aan dat zijn vader vond dat verzoeker pas klaar was om de taliban te vervoegen op het ogenblik dat hij 20 of 25 jaar was, aangezien hij slechts dan daar fysiek klaar voor zou zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker spreekt zichzelf desbetreffend tegen door in strijd met deze verklaringen te zeggen dat zijn vader verzoeker zelf reeds herhaaldelijk vroeg de taliban te vervoegen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Ook gaf verzoeker aan dat zijn oom op het ogenblik dat zijn vader nog leefde aan verzoeker heeft gevraagd de taliban te vervoegen (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Gezien verzoekers vader volgens verzoekers verklaringen 3,5 jaar geleden stierf (stuk 5, gehoorverslag, p. 10), moet dit reeds hiervoor geweest zijn. Verzoeker was ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, naar eigen zeggen, twintig jaar oud (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Dit betekent dat verzoeker jonger dan 16,5 jaar oud moet zijn geweest toen zijn oom en zijn vader hem reeds vroegen de taliban te vervoegen. Dit strookt niet met de verklaringen als zou verzoekers vader hem slechts vanaf zijn 20 à 25 jaar oud genoeg schatten hiervoor (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Deze tegenstrijdige verklaringen omtrent het moment waarop verzoekers vader en oom hem klaar vonden en vroegen om de taliban te vervoegen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het feit dat zijn oom en vader hem zouden gerekruteerd hebben voor de taliban. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader hem fysiek niet sterk genoeg achtte, dient te worden opgemerkt dat verzoeker voormelde vaststellingen niet verklaart. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt omtrent de omstandigheden waarbij zijn vader en zijn neven zijn omgekomen. Zo verklaart hij aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vader tijdens gevechten met de Amerikanen in Uzbin omkwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 4), terwijl hij later volhield dat zijn vader omkwam in een gevecht met het Franse leger (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Van verzoeker kan worden verwacht dat hij desbetreffend eenduidige verklaringen zou afleggen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat uit zijn verklaringen gebleken is dat de taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken, toont hij zijn persoonlijke problemen niet aan, noch doet hij afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Overigens ondersteunt verzoekers taskara zijn identiteit en ondersteunt het attest van zijn school zijn scholingsverleden; zaken die hier niet worden betwist. De brief aangaande verzoekers problemen heeft een gesolliciteerd karakter en ontbeert dan ook objectiviteit.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er in 2012 met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Uit voormelde informatie blijkt dat er in de provincie Kabul geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Surobi in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Surobi geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan die voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyse kan ondergraven. Voor zover hij verwijst naar zijn persoonlijke situatie en problemen dient te worden opgemerkt dat dit, zoals hoger uiteengezet ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor een dergelijke verwijzing *in casu* niet relevant is.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF